

- 7. Jan. 2000

VINCULUM

Praha na přelomu II. a III. tisíciletí.

Draží bratři a sestry,

Tak se už zase začal prodlužovat den, vstupujeme do Jubilejního svatého roku. Staříčský Svatý otec - jaký je to rozdíl, když ho nyní televize ukazuje jak vypadal v době svého zvolení a jak vypadá dnes - je duchovně opravdu nezdolný a snaží se ještě jednou zacloumat světem, aby si hlouběji uvědomil, co se to stalo před těmi dvěma tisíci léty a co to znamená pro nás. Řím opravdu praská ve švech a bude-li to duchovní úměrné tomu materiálnímu, bude to velký úspěch. Jak snad víte, my čeští biskupové jsme navštívili Řím při příležitosti symposia o Janu Husovi, které se konalo na Lateránské univerzitě (a stálo opravdu za to, udělal se tam velký krok dopředu, z odpůrců se stali spojenci v hledání historické pravdy společně uznávané a bohdá i společně formulované ve studiích společně vydávaných na všech českých teologických fakultách) a účastnili jsme se rozsvěcování vánočního stromu na Svatopetrském náměstí. Naše stará Lateránská univerzita je zvnějšku přestavěna, vchází se tam zcela novým vchodem o poschodí níže než dříve, v podzemí je kromě jiného i restaurace pro několik set jedlíků, kterým je za 19.000 ITL servírován báječný oběd, je přestavěna i kaple, naše symposium bylo na právnické fakultě v jakési „aula parva“ s možností simultánního překládání. Svatý otec byl opravdu úžasný, získal si sympatie nejen u prezidenta Havla, ale i u zástupců naší vlády, nejvyšších představitelů Akademie věd a Karlovy univerzity i všech papeženců, rozkolníků a heretiků, kterým podal každému osobně ruku. V církvi je mnoho věcí krásných a slibných, moc se divím, že někteří škarohlídové to nechtějí vidět. Holdují asi nevědomky herezi, která popírá skutečnost dědičného hříchu, a proto si myslí, že vše musí být na světě zářivé bez jakékoliv poskvrny; proto se nedovedou radovat z běloby pozemského sněhu, na kterém se samozřejmě vždy uchytlí i nějaká ta saze.

Z toho symposia se nás několik ulilo, aby se zúčastnilo slavnostní akademie na Istituto orientale k osmdesátinám velkého „starce“ Tomáše Špidlíka. Ten nás pak za to zavedl ve Vatikáně do kaple Redemptoris Mater, nově upravené podle jeho návrhu: nejsem básníkem, nedovedu to popsat. Mohu se jen svěřit, že po vstupu do toho prostoru se mi skoro zastavilo srdce - bylo to jako nějaké nebeské vidění. Že jsou tam díla i našich českých umělců (Olivy) už jistě víte z Nového života.

Mezi našimi čtenáři byl ale jeden, který to „nebeské vidění“ už zažil naostro: P. PAVEL KNESPL OFMCap. Zemřel 23. 11. 1999 v Münsteru a byl pohřben v Ibbenbürgen, kde bydlil. Neznám přesně příčinu jeho smrti, nemocí měl plno a nakonec už nemohl ani chodit. Jak mnozí vědí, staral se o naše krajany na severu Německa (diecéze Münster, Hildesheim a Hamburg) a dopisy, které prý po jeho úmrtí dostal delegát Kučera, svědčí o oblibě a vděčnosti jeho svěřenců.

Tím se otvírá otázka VINCULA MISSARUM. Staří pamětníci snad vědí, jak to začalo: byla to vlastně určitá smlouva, že kdo tam vstoupí, odslouží za spolučleny po správě o jejich úmrtí mši sv. Na začátku byl poslán ústřížek, na kterém bylo třeba tu celebraci potvrdit. Potom pozvolna tyto formality upadaly, a stalo se nepsaným zvykem, že za naše čtenáře odsloužil mši svatou každý z našich kněží. Je to asi má vina, že jsem to nechal takto upadnout, ale podle dopisů, které mi přicházely, se domnívám, že těch odsloužených mší svatých tím neubýlo. Jelikož jsem už sám také na prahu věčnosti (i když mi Svatý otec na můj dopis o abdikaci dal odepsat, abych zůstal „donec aliter provideatur), a nevím, komu to předat, byl bych pro to, aby VINCULUM MISSARUM jako smluvní spolek bylo rozpuštěno, a abychom si všichni udělali předsevzetí, že za každého, kdo z nás zemře, odsloužíme mši sv. V tom seznamu původních členů se to totiž nyní už černá křížky, znamenajícími úmrtí, jak na hřbitově v den Dušiček. Čili: kdo může, ať za Pavla Knespla odslouží mši sv., aniž by měl povinnost to písemně potvrzovat. Snad to není žádný podfuk - až umřu, tak to zkontroluji.

A jinak? Já tu šrotím ještě jako generální vikář, ale co se týká duchovní služby v zahraničí, počínám si jako Masaryk, když po své abdikaci řekl: „Budu se na vás dívat“. Dívaje se tedy po našem světě, jsem zjistil, že se v Mnichově objevil P. Slávek Švehla, kdysi děkan ve Vodňanech a v Chicagu že převzal kormidlo po otci Vojtovi Vítovi, který v říjnu za své zásluhy dostal metál od prezidenta Havla, P. Dušan Hladík. To je ale záležitost biskupa Petra Esterky, kterého chci nenápadně poprosit, aby převzal i redakci Vincula.

Zatím přeji všem povánoční radost, odvalu a naději do nového tisíciletí (během něhož - vždyť to bude trvat strašně dlouho - se už asi všichni setkáme u Pána) a Boží požehnání. Pamatuji se ještě, ti nejstarší z nás, na Mons. Bezdíčka? Ten vždycky „trval v Srdci Ježíšovu“. A tak i já trvám co by Vás

+Jaroslav Škarvada

